

zon zon zon
zon zon zon
zon
daar ben je dan
niet meer wachten
smachten
in grijze hersenmist
en depri klappertanden
ik laaf mij
aan blauwe lucht
zucht van genot
tot op het bot
vanbinnen prikkelen
mijn zinnen
zich wakker
nu is het wachten
op geklaag
te warm
te droog
te heet
leed van
noorderlingen
die regen, sneeuw
en noordenwind
bezingen als muze
zij mogen van mij
verrekken
gezwind vertrekken
zonder woorden
wij strekken onze benen
onderuit
achterover
uur na uur na uur
zullen wij sudderen
ontstoken door vuur
en brandend licht
zonder bibberen
gelukzalig sidderen
gloeiend blozend
blij
gezicht